

forelagt, og lægge Arbeidet som hidtil i Beboernes egen Haand. De maa da gjøre, hvad de formaa, for at redde sig fra lignende Ulfæf, hvis de skulde indtræde. Det er min Betragtningssag af Sagen, og jeg kan ikke faae andet Syn paa den. Da vi vare samlede, stillede jeg et Vindringsforslag, som gik ud paa, at Statskassen skulde bære en Trediedel af Anlægs- og Vedligeholdelsesomkostningerne, Amtsrepartitionsskatten en Trediedel, samt den vedkommende Egns Beboere og den Kommune, hvorunder de stattede en Trediedel; men mine Kolleger vilde ikke tiltræde min Opfattelse. Ved en saadan Ordning vilde Udgifterne hertil blive stillede i Lighed med Udgifterne til Sandflugtens Dæmpning i Lolland, og jeg tror den vilde give en taalelig Fordeling, men mit Forslag fandt, som sagt, ikke Bifald, og jeg lod det derfor falde. Jeg burde maaſte have opstillet det, og ladet Thinget domme derom; men om det vilde have fundet mere Bifald, end hvad der nu foreligger, ved jeg ikke. Vil Thinget imidlertid forfaste Forslaget under Nr. 5, maa det hellere forfaste hele Loven.

Clausen: Der har gjentagne Gange, saa vel under 1ste Behandling af denne Sag, som ogsaa i Dag af det ærede Medlem for Veile Nmsis Vden Valgtreds (Berg) været talt om, hvorvidt det kunde gaa at flyde Sagen ud til næste Aar. Jeg maa dertil sige, at for Falsters Vedkommende gaar det efter min Opfattelse paa ingen Maade an. Det er mig klart, at næste Aar er det for filde; Bøts Nor vil næste Aar maaſte slet ikke eksistere; undtagen som en Sandvæle i Havet, og jeg vil meget beklage om denne Sag ikke skulde blive færdig endnu i Aar, og beklage det ikke alene for det Lands Styld, der ligger indenfor Bøts Nor, men ogsaa for selve Bøts Nor, hvor man er ved Opførelsen af Gaardene, og hvor det maa siges, at Beboerne da ikke ville, pøve, at bo den tilstundende Vinter. Disse Arbeiders Udsettelse maa jeg altsaa anse for meget beklagelig. Jeg har ikke havt nogenfømhelst Betænknelighed ved Sammenfætningen af den Kommission, som skal lede Arbeidet; det er en Ting, som jeg virkelig ikke tror, at man kunde opholde sig ved. Sagen er saa vigtig, at den ikke bør udskydes; jeg tør dristigt overlade den i Regjeringens Hænder, og har ikke villet fremsætte nogenfømhelst Betænknelighed i saa Henseende. Men naar den ærede Minister kom til at omtale, hvorledes jeg forleden Dag havde henvist til, hvor stor Byrden vilde blive p. Lønde Hartkorn, da brugte jeg kun denne Signelse for at betegne dette Forhold gjennemsnitlig. Det er en Selvfølge, at det ikke vil blive lige meget p. Lønde Hartkorn for hver enkelt Mand; men deraf følger ogsaa, at Enkelte ville komme til at give et større Bidrag p. Lønde Hartkorn, og blive haardere behydede end Andre, og jeg er overbevist

om, at de ikke ville kunne bære en saadan Byrde. Den ærede Minister henviste vel til den Indtægt, som disse Mænd havde af Bøts Nor. Ganske vist, man har jo begyndt Udførelsesforaget under den Forventning, at det i sin Tid skulde give Indtægt; men jeg kan fortælle den ærede Minister, og det ærede Thing, at i Stedet for at give Indtægt har det endnu den Dag i Dag ikkun medført store Udgifter, og endnu i Aar er der repareret for Altielhaverne 30,000 Rd. Jeg maa ogsaa bede erindret, at dette Interessentskab ved selve Stormfloden har lidt store og betydelige Tab paa Bygninger, Raanaler, Aæplantninger osv., som det ikke har tænkt paa at faae nogenfømhelst Erstatning for fra nogen Side. Der bør altsaa tages Hensyn til, hvorvidt man for Diebliffet vil kunne hjælpe Vedkommende til at bære de store Omkostninger; men et saadant Hensyn er for Diebliffet ikke taget. Det er imidlertid at haabe, at der fremtidig vil komme noget Godt ud af dette Forlaget. Den ærede Minister talte ogsaa om, at der ved den paatænkte Foranstaltning flere betydelige Forbedringer ved de paaagjældende Eiendomme idet de bleve stærkere beskyttede ved de høiere Diger. Jeg vil ikke sige, at dette vil indestøre betydelige Forbedringer, men jeg vil sige, at det vil være at hjælpe de vedkommende Eiendomme til at tilbagevinde Noget af deres Værdi. Selv om vi faae betydelig høiere Diger der, ville disse Eiendomme ikke engang tilnærmelsesvis kunne tilbagevinde den Værdi, som de havde før Stormfloden; thi blot den Tante, og den Bevidsthed, at disse Eiendomme kunne være udfatte for Sligt, sætter deres Værdi saa meget ned, at Kun Liden kan udjævne det. Naar den Tid kommer, da Stormfloden tildels er glemt, ville Eiendommene komme nogenkunde tilbage til deres sande Værdi. Saa gjerne jeg end vil gjøre Alt for at beskytte Landet, vil jeg dog ikke gaa saa vidt, at jeg skulde være med til at undergrave Eksistensen for Mange, der bo i de paaagjældende Egne; en saadan Sikring af Landet vilde være for dyrt kjøbt. Det er rigtigt nok, hvad den ærede Minister forleden sagde, at Syd-falster er et godt Stykke Land, og at der for en stor Del er velhavende Folk der; men vi skulle dog ogsaa se hen til, om selv om Halvdelen kan bære Byrden, saa vil maaſte den anden Halvdelen ikke kunne bære den, og det vilde allerede være galt nok om disse Folks Eksistens skulde blive ruet. Jeg tror derfor, at der er Anledning for Staten til at hjælpe alvorligt til. Det gjør mig ondt, at jeg skal henvisse til, hvad der under disse Forhold er gjort i vort tybste Naboland; det er kun nødigt, at jeg trækker dette Exempel frem, men jeg synes, at der deri ligger et Fingerpeg til, hvad vi burde gjøre her; da vi dog ikke tilnærmelsesvis her stille de Fordringer, som der ere bleve fyldestgjorte.